

ידע מצמיח תנוף

האם אצליח לעמוד בנסיון?

"לך לך מארצך וממולדתך... אל הארץ אשר אראך" (בראשית י"ב, א')

"אין לכם זכות לעשות לי את זה!" זעקתי בזעם. הרגשתי מחנק בגרון ודמעות נקוו בעיני.

ברחתי לחדרי וטרקתי אחרי את הדלת.

עד לאותו היום שבו הודיעו לי הורי על החלטתם, הייתי ילד רגוע ומאשר.

אני גר בברוקלין, בבית גדול ורחב ידים. יש לי המון חברים, ואפשר לומר שאני הילד הכי אהוד בפתח. בכל יום באים אלי החברים, אנחנו מבילים יחד בברכה הגדולה שבחצר, משחקים טניס ופוטבול ואוכלים עוגות קצפת וגלידת פרות ששירי הטבחית המעלה מכינה לנו. אחר כך אנחנו לומדים יחד ומכינים שעורי בית. אני מעלה בכל המקצועות, אבל למודי העברית שלי לא משהו. אבא שכר בעבורי מורה פרטי לעברית ואני מקנה להתקדם.

כשאני צריך להרגע ולחשב קצת אני נכנס לחדרי האהוב וסוגר אחרי את הדלת. יש לי בחדר משחקים משכללים והמון סרטים ודיסקים. אני מאזין לשירים שאני אוהב ונרגע.

אבל הפעם שום דבר לא הצליח להרגיע אותי. שכבתי במטה ובכיתי.

למה הם עושים לי את זה? איך אני יכול לעזוב את כל החברים האהובים? את החוגים הכיפיים? את הבית שאני אוהב? ללכת למקום לא מוכר, לדבר בשפה שאני לא ממש יודע...

כאן אני מקבל בחברה – ויש אהיה שונה ומוזר. מי ירצה לשחק אתי? כבר שמעתי ספורים מחברי יוסי, שגם משפחתי עלתה לארץ. הוא פתב לי שכלם מכנים אותו "העולה החדש" ויש ילדים שמנסים לחקות את המבטא שלו. הוא כתב שהנחמה היחידה שלו היא שעורי אנגלית, אז הוא "מבקש" וכלם מנסים להעזר בו.

"אני לא רוצה לעזוב", מררתי בבכי...

לפתע שמעתי נקישה קלה על הדלת, אמא נכנסה לחדר ולטפה את ראשי ואבא נכנס בעקבותיה.

"אתה עומד בפני נסיון קשה", אמר אבא. "לא קל לעזוב הכל וללכת".

"זה ממש קשה", קולי רעד ושוב פרצתי בבכי.

"גם לנו לא קל", אמרה אמא. "אני אוהבת את חברותי מהקהלה ומאוד נהנית בעבודתי, אבא קשור גם הוא לקהלה ומרגיש כאן בטוח. יש לו כאן עבודה טובה ומכבדת. גם אנחנו חוששים מפני העתיד".

"אז בואו נשאר", נסיתי להציע בקול מעודד.

"אמריקה היא לא ארצנו", הניד אבא בראשו. "אנחנו יהודים, והבית שלנו הוא רק בארץ ישראל, גם אם קשה".

ואמא הוסיפה: "גם אני כמוך בוכה לפעמים, כי קשה עלי הפרדה. אני מתפללת לה' שאעמוד בנסיון".

אבא התבונן באמא ובי ואמר: "יש מישהו בפרשת השבוע שלנו שנותן לי כוח ומחזק אותי".

ידע מצמיח תנוף

נגבתי את הדמעות והתישבתי על המטה, מנסה להבין מי האיש שנותן לאבא כוח ומחזק אותו.
אבא פתח את החמש וקרא: "ולאמר ה' אל אברהם לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ
אשר אראך..."

אבא הסביר: "גם אברהם אבינו עזב את הכל מאחור: ארץ, מולדת, משפחה... הוא הלך אל ארץ
לא נודעת, עבר נודדים ותלאות עד שה' הורה לו להשאר בארץ ישראל, ובארץ קבלו את פניו
כנענים, פלשתים רעב ומלחמה. את הנסיון הראשון והקשה עבר אברהם אבינו בהצלחה. אני
בטוח שאנחנו עושים את הדבר האמתי והנכון ובעזרת ה' גם אנחנו נעמד בנסיון".

"לנו בארץ תחכה דודה שושנה הטובה ומדינת ישראל בתפארתה", צחקה אמא.

לא הסתרתי את החיוך שעלה על פני.

אך האם אצליח לעמד בנסיון?